

15 MEI 1928

No. 10

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien”.

Mattheüs 5: 8.

GODS WEGEN — MOEDER HET BEELD VAN REINHEID *)

Als ik deze plaats inneem, ben ik mij altijd ten volle bewust van mijn menselijke tekortkomingen. Dit gevoel bezit ik op het oogenblik. De heiligheid van deze gelegenheid, de geest van het uur, versterkt dat gevoel van afhankelijkheid van een macht, hooger dan die van den mensch. In mijn hart smEEK ik om den bijstand van die macht, opdat ik in staat zal zijn mij ten minste tot op zekere hoogte bij den geest van het uur aan te passen.

Terwijl ik hier heden sta, herinner ik mij hoe een van de edelste gevoelens aangaande den geest van dezen dag van deze plaats weergegeven werd. Dit gevoel werd verschenen zomer weergegeven ter gelegenheid van de groote conventie der „gedisqualificeerde veteranen der V. S.". De woorden werden gesproken door een moeder, die als vrouw en eveneens als zangeres in alle landen zeer bekend is. Ik bedoel Mevrouw Schumann-Heink. Op die bijeenkomst, waarop ik betrekking heb, was zij een der hooge gasten. Op zeer schoone wijze werd haar hulde gebracht omreden haar vriendelijke bezorgdheid over de gedisqualificeerde veteranen van ons land. Op die bijeenkomst der conventie werd haar gevraagd te zingen. Aan het slot van een meest schoone solo deed zij eenige eenvoudige, duidelijke opmerkingen van de plaats waar ik thans sta. In den loop van haar rede zeide zij: „Ik ben maar een eenvoudig moeder”.

Ik vond die woorden oneindig schoon, woorden die ontvielen

*) Toespraak gehouden door Ouderling Nephi Jensen, den 10en Mei, 1925.

aan de lippen van een vrouw van haar aanzien. Zij was groot en edel genoeg om haar internationaal aanzien als zangeres te vergeten en nam in nederigheid haar plaats onder de edele moederschaar.

De achting van een volk voor het moederschap wordt in zeer groote mate gevormd door zijn godsdienstige opvattingen. De godsdienstige begrippen, welke de menschen van deze samenleving bezitten, hebben hun achting verhoogd voor de heiligheid van het vrouwzijn en moederschap. Herbert Spencer bepaalt in een van zijn boeken een van de eenvoudigste regels waardoor wij het goede van het kwade kunnen onderscheiden. Het staat in zijn hoofdstuk over het biologisch inzicht der zedenkunde. In dit hoofdstuk vertelt hij ons dat principieel het leven het meest belangrijke in de wereld is. Een beetje verder zegt hij: Het menschelijk leven is het hoogste soort leven in de wereld. Elke houding, die bijdraagt tot het behoud van het menschelijk leven is goed. Elke daad of houding, die bijdraagt tot de vernietiging of ontheiliging van het menschelijk leven is slecht. Deze korte regel, die hier door Herbert Spencer wordt aangegeven, is onze achting waard. Het is een zedekundige regel. Uit dezen regel kunnen wij gemakkelijk een heel duidelijke verklaring van „deugd” verkrijgen. Wat is deugd? Deugd is de reïne neiging, die iemand heeft om zijn lichamelijke kracht aan te wenden tot de vereeuwiging, verhooging en veredeling van het menschelijk leven. Er bestaat geen klasse sterfelingen, die zich zoo volmaakt bij den deugdstandaard aanpast als onze moeders. Zij geven van haar kracht, van haar barensweeën en lijden harer harten, voor den eeuwigen duur, de verhooging en de veredeling van het menschelijk leven.

Iemand grooter dan Herbert Spencer maakte melding van een hooger en regel, waardoor wij het goede in het menschelijk leven kunnen onderscheiden van het kwade. In het jaar 1830 gaf een groot profeet, Joseph Smith, de wereld een klein boekje bekend als „De Visioenen van Mozes”. In deze openbaring vindt men dezen veelbeteekenenden zin. God sprekend over Zijn allerhoogste werk en pogen zegt: „Ziet dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid, de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen”. Uit dit eenvoudige zinnetje leeren wij, dat Gods hoogste en edelste werk is: het tot stand brengen van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van menselijke zielen. Dit groote waarheidsbeginsel, hetwelk aan de menschen in deze samenleving is geopenbaard, heeft hun opvatting omtrent het vader- en moederschap geheiligd. Want uit deze kleine tekst hebben zij geleerd, dat onze moeders, die in angst en barenswee de zielen van de kinderen der menschen voortbrengen, met God deelgenooten zijn in Zijn grootste werk en streven.

Een andere opvatting van onzen godsdienst, die bijdraagt tot onze waardeering en eerbied voor het moederschap, is ons begrip

van het toekomstig leven. Wij, Heiligen der laatste dagen, aanvaarden de orthodoxe denkbeelden omtrent den hemel, niet. Wij gelooven niet, dat de hemel een plaats is, waar mannen en vrouwen voortdurend lofgezangen zingen en halleluja's juichen. Wij gelooven in een realistischen, redelijken hemel. Onze profeten hebben ons geleerd te gelooven, dat de toekomstige verblijfplaats van de rechtvaardigen op deze aarde zal zijn. Wij vinden voor dit geloof een duidelijke verzekering in de Joodsche Schrift. U zult zich misschien herinneren, hoe Abraham eens op de grens van het beloofde land stond, dat land, hetwelk hij te dien tijde niet binnenging. U zult zich herinneren, dat de Heere bij die gelegenheid tot Abraham zeide: „Want al het land dat gij ziet, zal Ik u en uw zaad voor immer geven”. De belofte, die hier aan den patriarch Abraham gemaakt werd, strekt zich tot voorbij dit sterfelijk leven uit. Zij reikt tot in de eeuwigheid. De kinderen van Abraham, zoowel zij, die letterlijk zijn kinderen zijn als zij, die zijn kinderen worden door het aanvaarden van het Evangelie van Jezus Christus, zullen voor immer en immer een gedeelte van deze aarde beërven. In overeenstemming met deze gedachte is de zaligspreekking: „Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven”. Het is zeer duidelijk, dat de belofte van deze zaligspreekking niet in dit sterfelijk leven verwezenlijkt wordt. De zachtmoedigen beërven nu niet de aarde en genieten niet ten volle daarvan. Eerder beërven de trotschaards en hoogmoedigen, zij die zoo te zeggen God uitdagen, de aarde en genieten van haar volheid. Wanneer zal dan de weldadige belofte der zaligspreekking bewaarheid worden? Wanneer zullen de zachtmoedigen de aarde beërven? Op dien glorieijken dag, als de kinderen der menschen door een rechtvaardigen Rechter geoordeeld zullen worden en God aan Zijn kinderen dat erfdeel toedeelen zal, waartoe zij gerechtigd zijn. Op dien dag zullen de zachtmoedigen hun eeuwig erfdeel bereiken en daar bezit van nemen.

Met de gedachte, dat deze aarde ons toekomstig tehuis is, gelooven wij ook, dat ons bestaan hiernamaals werkelijk en tastbaar zal zijn. Door de openbaringen, die door onzen modernen profeet tot ons gekomen zijn, zijn wij geleerd geworden, dat ons leven hiernamaals zeer veel met ons tegenwoordig leven gemeen zal hebben. U zult zich herinneren, dat toen Jezus Christus na Zijn opstanding in de kamer verscheen waar Zijn tien discipelen waren, de discipelen verschrikt werden. Eerst dachten zij dat zij een geest zagen, alleen maar een verschijning. Jezus verstond hun twijfelgedachten. Hij verlangde hun een beter en dieper begrip te geven van de waarheid. Hij keerde Zich tot hen en zeide: „Tast mij aan en ziet, want een geest heeft geen vleesch en beenderen gelijk gij ziet dat Ik heb”.

Van dezen Jezus Christus, Die op den eersten Paaschdag een tastbaar lichaam van vleesch en beenderen bezat, wordt gezegd,

dat Hij de eersteling geworden is dergenen die ontslapen zijn; m.a.w. Hij was op dien glorierijken morgen de gelijkenis van wat wij op onzen Paaschmorgen zullen zijn. De apostel Johannes geeft getuigenis van dezelfde troostgevende waarheid. In een van zijn brieven zegt hij: „Het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen, maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen, want wij zullen Hem zien gelijk Hij is”. Als wij gelijk Hem zullen zijn, dan zullen wij in de eeuwige wereld tastbare lichamen van vleesch en beenderen hebben. Als wij Hem gelijk zijn, dan zullen wij in de eeuwige wereld ook eten en drinken.

In verband met deze gedachte van een tastbaar werkelijk persoonlijk bestaan van mannen en vrouwen in het toekomstig leven, houden wij ook de inspireerende en troostgevende gedachte, dat de liefste en teederste banden van dit leven, ongeschonden zullen blijven in dat andere leven. Wij gelooven in de eeuwigheid van de huwelijksverbintenis. Wij gelooven niet dat de liefde bij den dood ophoudt. Het is onze blijvende getuigenis dat het edele paar, dat hand aan hand door dit leven wandelt, door de eeuwige jaren van God hart aan hart zal wandelen. Een vermaard agnosticus, die hieromtrent sprak zeide in een van zijn merkwaardige lezingen: „Aan zijn boezem te drukken de vrouw, die men liefheeft en te zeggen de mijne, de mijne, voor immer de mijne, ofschoon de zon verduistert en het gesternte verdwijnt, dit is de edelste gedachte, die ooit het hart van den mensch heeft geraakt”. Er is slechts één godsdienst in de wereld, die er deze edele gedachte opnahoudt. Deze godsdienst werd door den grooten profeet, Joseph Smith, bekend gemaakt.

De opvatting dat de liefde niet aan den rand van het graf ophoudt, de opvatting dat het allerschoonste waarmee wij in dit leven bekend zijn over het graf reikt, heeft bijgedragen ons begrip omtrent het moeder- en vaderschap te heiligen. Want uit dit begrip omtrent het leven en een toekomstige bestemming, hebben wij geleerd, dat in die andere wereld er „tehuizen” zullen zijn. Er zullen haardsteden zijn en rondom die haardsteden zullen zich, versterkt en geheiligd, de meest schoone herinneringen en banden van dit tegenwoordig sterfelijk leven scharen.

Deze twee opvattingen van onzen godsdienst — het begrip, dat een moeder een groote goddelijke deelgenootte is met God om het leven te geven en menschenlijke zielen op te voeden en te volmaken — en dat andere begrip, dat de heilige familiebanden steeds zullen voortduren — hebben onze waardeering en eerbied voor het moederschap gereinigd en versterkt.

Laat ons, slechts voor een oogenblik, de vraag stellen, hoe deze hooge begrippen zich in deze samenleving uitwerken. Wat voor uitwerking hebben deze waarheidsbeginselen op de Heiligen der laatste dagen gehad. Uit een zeer korte studie van het onderwerp zullen wij zien, dat deze groote opvattingen van het leven en de

menschelijke bestemming, de menschen, die ze bezitten, diep en grondig hebben beïnvloed. De invloed van deze beginselen openbaart zich in drie gezichtspunten van ons gemeenschapsleven. Deze opvattingen hebben een opmerkelijke sociologische uitwerking op onze samenleving gehad. Zij hebben in zeer groote mate ons verstandelijk leven beïnvloed. Maar het meest belangrijke van alles is, dat zij een verstrekkend geestelijken en moreelen invloed in onze samenleving hebben gehad. Laat ons eerst de gemeenschappelijke uitwerking van deze hooge levensopvattingen beschouwen. U kunt van het eene einde van dit gebied in het Rotsgebergte naar het andere reizen en in elke samenleving, het maakt geen verschil hoe klein of oorspronkelijk zij ook moge zijn in zake van de moderne levensgemakken, u zult er drie groote instellingen vinden: een school, de Kerk en een plaats voor ontspanning. Want deze Kerk, geleid door de inspiratie van het begrip, dat de ontwikkeling van het leven van een kind het grootste in de samenleving is, heeft in den vooruitgang van gezelligheid en ontspanning voor haar volk voorzien. De beginselen waarnaar ik verwezen heb, hebben het volk van deze samenleving verstandelijk diep beïnvloed. Misschien schijnt het voor sommigen van U een beetje vreemd, als ik U vertel, dat wij in de staat Utah het hoogste percentage van schoolbezoek hebben van alle staten in de V. S. Ik heb hier een kaart met enkele cijfers, die genomen zijn van een uittreksel van de volkstelling van de V. S. voor het jaar 1920. Op deze kaart heb ik deze opgaaf overgeschreven van blz. 426 van het Uittreksel der Volkestelling: Schoolbezoek, Utah, leeftijd van 7 tot 13, 95.3 %. Dat was voor dat jaar het hoogste percentage schoolbezoek in de V. S.

De moreele en geestelijke uitwerking van deze waarheidsbeginselen is zelfs opmerkelijker dan hun verstandelijke invloed is geweest. Verleden week nog trof mij het lot op een begrafenis te spreken van een moeder, een Heilige der laatste dagen, in een van de wijken hier in Salt Lake City. Deze vrouw was op middelbaren leeftijd gestorven. Op de eerste rij treurenden zat een jongen van ongeveer 21 jaar. Slechts een paar dagen voor deze droeve begrafenis was deze jongen in Omaha en predikte het Evangelie van Zaligheid aan de menschen in die stad. Hij had reeds 18 maanden van zijn jeugdig leven in die belangrijke bediening besteed. Het droeve nieuws van den dood van zijn moeder had hem naar huis gebracht voordat zijn zendingsperiode voleindigd was. Dit was niet een ongewone rouwdienst. Er zijn tientallen van dergelijke rouwdiensten in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen geweest. Vele malen zijn er jonge zonen van moeders onder de Heiligen der laatste dagen uit hun verre velden van zendingsarbeid geroepen om thuis te komen en de laatste eer te bewijzen aan een verknocht moeder. Want de moeders onder de Heiligen der laatste dagen voeden hun zoons op om waardige soldaten van het kruis te worden.

Ik herinner mij een meest schoone ondervinding, welke ik in de stad Hamilton, Canada had. Het was ter gelegenheid van een van onze zendelingenvergaderingen. Een jong lid van deze Kerk, een kleinzoon van een van de vroegere leiders, stond in die vergadering op en verwees op een eenvoudige schoone wijze naar de gelegenheid, toen hij van zijn moeder afscheid nam om uit te gaan en zendingswerk in het buitenland te doen. Hij zeide: „Voordat ik mijn moeder verliet, plaatste zij haar hand op mijn schouder en zeide: „Mijn jongen, je weet wat ik je je geheele leven heb geleerd. Als je mijn huis verlaat en je deugd en eer verliest, wensch ik je niet in mijn huis terug te ontvangen, ik wensch je niet weer te zien.

Die vrouw, die tot dien jongen op dat afscheid sprak, was een van de merkwaardige moeders, onder de Heiligen der laatste dagen. Het schoone beginsel en de heerlijke geest, die haar hart op dat scheidensuur in beweging bracht waren in haar ziel gekweekt door dien godsdienst, die als Mormonisme bekend staat.

Maar zelfs een betere en een meer onbaatzuchtiger getuige van de schitterende moraliteit en het geestelijke leven van deze samenleving is te vinden in de mededeeling van Theodore Roosevelt. In het jaar 1911 schreef deze groote staatsman een brief, die in het „Colliers” tijdschrift werd gepubliceerd. Heden heb ik hier de bladzijde van het „Colliers” tijdschrift, die den brief van den heer Roosevelt bevat. In dien brief bracht deze moedige man de volgende onbekrompen hulde aan de mannen en vrouwen van deze samenleving:

„Hun kinderen waren talrijk, gezond en welopgevoed; hun jonge mannen waren minder onderhevig dan die van anderen, aan het zich overgeven aan die verdorven sexueele losbandigheid, die de manbaarheid zoo verlaagt en zoo onmenselijk is in de vernedering, die het den vrouwen aanbrengt. Zij waren vrij van die ondeugd, die de beschaving ernstiger vernietigt dan iets anders zou kunnen doen: de kunstmatige beperking van gezinnen, de praktijk van kinderlooze huwelijken, hetgeen aan het eind de ondergang van de natie beteekent”.

Deze schoone gezonde levensbeginselen, die in deze samenleving worden gevonden en die in de levens van onze moeders door voorbeelden worden toegelicht, zijn in haar harten opgegroeid door de leeringen van den grooten profeet van deze Kerk. Als ik aan dit wonderschoone vruchtgenot van mijn godsdienst denk, gevoel ik diep dankbaar in mijn hart voor mijn erfdeel in deze bergvalleien; gevoel ik diep dankbaar voor mijn lidmaatschap in deze wonderschoone Kerk. Wij gevoelen ons, bij deze gelegenheid, gedrongen hulde te brengen aan het moederschap. Wij eeren het moederschap. Wij vereeren de heilige zending van onze moeders. Als ik haar standplaats in de wereld bedenken, herinner ik mij de ernstige nasporing der Grieksche wijsgeeren voor de groote werkelijkheden van het leven. Sommigen hunner, na een uitgebreide en grondige

studie, besloten dat drie woorden de groote werkelijkheden opsommen: Schoonheid, Goedheid en Waarheid.

Er bestaat geen klasse sterfelingen die deze hoedanigheden zoo volkomen verpersoonlijken, als onze moeders. Moeder is schoon in haar vriendelijke bezorgdheid over degenen, die aan haar zorg zijn toevertrouwd. Zij is schoon in de oneindige opofferingen, die zij maakt voor degenen, die hulpeloos zijn. Als ik daaraan denk, herinner ik mij de geschiedenis, die vertelt, hoe een engel naar de aarde kwam op onderzoek naar schoonheden. Op een mooien morgen liep de engel de wereld door op zoek naar dingen, die het oog bekoorden. Op zijn weg kwam hij aan een tuin. In dezen tuin zag hij een bloemenbed. De dauwdruppels in de harten van deze bloemen vormden zich tot parelen onder de kussen der zon. De geest van den engel veredelde en verhief zich op het gezicht van die bloemen. In zijn hart zeide hij: Deze bloemen zijn de schoonste dingen, die ik in de wereld heb gevonden. Ik zal een bouquet met mij mee naar den hemel terugnemen. En hij volgde zijn besluit op door een bouquet van de bloemen te vergaren en daarna begaf hij zich weer op weg. Op zijn wandeling kwam hij aan een eenvoudig hutje, dat gezellig onder de takken van wijd-uitgespreide boomen verborgen stond. Hij ging het nederige hutje binnen. In den hoek zag hij een kinderbedje. In dat bedje zag hij het glimlachende, stralende gezichtje van een kindje. In de oogen van dat kindje zag hij het werkelijke licht des hemels. Op zijn lipjes zag hij de zoete bezorgdheid en helderheid van het Koninkrijk van God, en hij zeide: De glimlach van dit kindje is het allerschoonste dat ik in de wereld heb gevonden, ik zal de glimlach van dit kindje met mij mee naar den hemel terugnemen. Daarna keerde hij zich om en zag de moeder. Daar lag de teederheid, de oneindige teederheid van den Christus op haar gezicht geschilderd; in haar oogen scheen die diepe, warme liefde van een waar moeder. De engel zeide: Deze moederliefde is het allerschoonste, dat ik nog in de wereld heb gevonden, ik zal haar met mij mee naar den hemel terugnemen. De engel vertrok met in zijn armen zijn blijken van aandenken. Toen hij de schitterende poort bereikte en naar zijn souvenirs keek, bemerkte hij dat de bloemen verwelkt waren. Zij hadden haar geur verloren. Toen keek hij weer en zag dat de glimlach van het kind verdwenen was. Hij had de moederliefde alleen overgehouden en hij nam die den hemel in. En wij gelooven, dat die moederliefde een van de schoonste en heiligste dingen in deze wereld is en in de wereld hierboven.

Ik verheug mij heden in het voorrecht deze nederige, duidelijke woorden te mogen uiten omtrent het onderwerp waarvoor deze dag geheiligd is. Mogen wij onze moeders hoog houden en voor eeuwig vereeren, die ons het leven in deze wereld hebben gegeven, die door haar schoone bezorgdheid ons hebben groot gebracht en onderwezen om den weg te betreden, dien wij behooren te gaan.

En bij deze heilige gelegenheid laat ons van moeder een les leeren. Laat ons de les van reinheid en veredeling leeren. Ik hoop, dat U mij zult pardonneeren als ik eenige woorden zeg bij wijze van predikatie. Ik word genoodzaakt deze woorden van vermaning te uiten, als ik denk aan het meest droeve bericht, dat ik in de laatste tien jaren heb gelezen. Het bericht waarop ik doel, is niet het bericht van het neerstorten van een trein door een brug, waardoor hij zijn kostbare menschelijke lading de eeuwigheid inzond. Het is niet het bericht van een verschrikkelijken orkaan, waardoor een stad aan stof en asch werd gelijkgemaakt. Het is niet het bericht van een verschrikkelijke aardbeving, waarin honderd duizenden menschenlevens te betreuren waren. Het is een oneindig veel droeviger bericht. Het is het bericht van de publicatie van een slecht en onzedelijk tijdschrift. Een paar dagen geleden, toen ik des morgens mijn ochtendblad inkeek, viel mijn oog op een klein artikel, twee kolommen breed, waarboven een dik gedrukt opschrift stond. Onder dit opschrift las ik het zielroerende bericht, dat een pas verschenen uitgaaf van de „Harvard Lampoon” een plaat bevatte, die zoo slecht en onzedelijk was, dat het gemeentebestuur van Boston niet toestond dat het werd verkocht. Dit is het meest droeve bericht, dat ik in de laatste tien jaren heb gelezen. Voor mij is het zoo oneindig droevig, omdat het tijdschrift verbonden is aan een van de meest beroemde colleges in de wereld. Ik heb altijd gedacht, dat „Harvard” een van de grootste middelpunten was voor veredeling, ontwikkeling en beschaving. Werkelijk heb ik den naam „Harvard” altijd beschouwd als de beeltenis van het schoone en edele in het menschelijk streven en de menschelijke gedachte. En toch ontmoeten wij in onzen tijd het droeve schouwspel, dat een tijdschrift gedrukt wordt aan die schitterende instelling, dat een plaat bevat zoo onzedelijk en slecht, dat het onwettig was het te verkoopen. Mannen en vrouwen, als gij ernstige harten en verstandige gedachten bezit, zult gij zeker door een bericht gelijk dit tot in Uw ziel ontroerd worden. Wat beteekent het? Het beteekent dat in vele onzer kringen van ontwikkeling en beschaving een geest van ruwheid — een geest geheel en al vreemd van den reinen geest van het moederschap — bezit neemt van de gedachten van de kinderen der menschen.

Laat ons dezen dag in onze harten besluiten, dat wij altijd in gedachten, in streven, in woord, in daad, den reinen geest van het moederschap zullen verdedigen. Laat ons ons altijd herinneren, dat er niets zoo edel is als deugd; er is niets zoo koninklijk als kuisheid; er is niets zoo heerlijk als reinheid van spreken, zedelijke boeken en schoone kunst. Mijn goede vrienden, laat ons aan den geest van dezen dag herinnerd blijven; laat de reine geest van dezen dag onze harten zuiveren en onze gedachten veredelen en ons aansporen te leven voor de dingen die rein, schoon en goed zijn. God geve zulks in den naam van Jezus Christus, Amen.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

GODS VOORKENNIS. *)

Geen bepalende oorzaak.

Profetie is een der bepaalde gaven van den Geest en een der onderscheiden zegeningen van de Kerk van Christus. Indien er profetie is, moeten er profeten zijn, mannen, door middel van wie God Zijn doeleinden aan het volk in zijn geheel bekend maakt. Voorspelling van gebeurtenissen, welke meer of minder ver in de toekomst liggen, is een functie van den profeet, ofschoon dit nog maar een deel uitmaakt van de gave der profetie.

Goddelijke openbaring omtrent hetgeen wat op komst is, is een bewijs van voorkennis. God weet dan ook, en heeft van den beginne geweten, wat er zal gebeuren, zelfs tot aan het einde der wereld. De overtreding van Adam was tevoren bekend, zelfs vóór hij een lichaam kreeg; en vanwege de gevolgen, die daardoor over het mensdom zouden komen, werd een Verlosser gekozen, ja „het Lam, hetwelk geslacht was vanaf de grondlegging der wereld”. Het aardsche leven, de bediening en de offerdood van den Zaligmaker, alles was van tevoren gezien, en de monden van heilige profeten hebben van hunne zekerheid getuigd.

De afval der Eerste Kerk, de lange eeuwen van geestelijke duisternis, de herstelling van het Evangelie in deze laatste dagen, in een land, dat opzettelijk bereid was als een verblijfplaats van een vrijheidlievend volk; elk van deze tijdperk-afsluitende gebeurtenissen was aan God bekend, en door Hem geopenbaard door middel van profeten, die gemachtigd waren om in Zijn naam te spreken.

Doch wie waagt het te beweren, dat voor-kennis hetzelfde is als voor-bestemming? Gods alwetendheid omtrent Adam kan men toch niet redelijk beschouwen als de oorzaak van den Val. Adam was vrij om te doen zooals hij verkoos te doen. God dwong hem niet het Goddelijk gebod ongehoorzaam te zijn. Evenmin noodzaakte Gods voor-kennis den valschen Judas om Christus te verraden, noch de laaghartige Joden hun Heer te kruisigen. Gods alwetendheid werkt zeer zeker niet zóó, dat zij van de menschen automaten maakt, of het bijgeloof aan fatalisme rechtvaardigt. Het voornaamste doel van het leven op aarde, een stadium als het is in den loop van den vooruitgang der ziel, zou van geen waarde

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

zijn, indien des menschen vrije wil slechts schijn was en hijzelf slechts een product der omstandigheden, gedwongen te doen zooals hij doet.

Een aardsche vader, die de zwakheden en gebreken van zijn zoon kent, kan tengevolge van die kennis in droefheid de rampen en het lijden voorspellen, welke het deel zullen zijn van zijn eigenzinnigen jongen. Hij moge in de toekomst van zijn zoon een derving van zegeningen ontwaren, welke verkregen hadden kunnen worden, het verlies van zijn positie, van zijn zelfrespect, zijn goeden naam, zijn karakter en zijn eer. Zelfs mogen de donkere schaduwen van een misdadigers-cel en de nacht van een dronkemansgraf in het visioen opdoemen in de ziel van dezen liefhebbenden vader. En, bij ervaring wetende dat het plan van zijn zoon om het pad der zonde te volgen, vaststaat, voorziet hij den vreeselijken afloop van de toekomst, en zijn wetenschap doet hem ineenkrimpen van smart.

Kan het naar waarheid gezegd worden dat de voorkennis van den vader ook maar eenigszins tot het verkeerde leven van zijn jongen bijdraagt? Dit te beweren is hetzelfde als te zeggen dat een onachtzaam ouder, die zich niet de moeite wil geven het karakter van zijn zoon te bestudeeren, die zijn oogen voor de zondige wegen sluit en in zorgelooze onverschilligheid voor de mogelijke toekomst is, door zijn harteloosheid den jongen ter zegen is, want het gebrek aan voor-kennis bij den vader vermindert bij den zoon neiging tot plichtsverzaking.

Om nog een voorbeeld te noemen: laat ons iemand beschouwen, die bekwaam is in meteorologie (weerkunde), die door zorgvuldige waarneming van temperatuur, luchtdruk, vochtigheidstoestand, en andere noodzakelijke gegevens, in staat is de weersomstandigheden te voorspellen. Hij voorspelt met een zekerheid, op lange ervaring gegrond, een storm. De storm komt en brengt zegen of nadeel, draagt bij tot den oogst of vernielt het rijpende graan; maar, de uitwerking zij goed of kwaad; kan hij, die het naderen van den storm voorspelde, daarvoor verantwoordelijk worden gesteld?

Er moge evenwel worden opgemerkt, dat in deze aanschouwelijke voorbeelden noch de sterfelijke vader, noch de menschenlijke voorspeller de macht hadden den respectievelijken loop der gebeurtenissen te wijzigen, terwijl God kan leiden en heerschen zooals Hij wil. Doch er zij aan herinnerd, dat God Zijn kinderen den vrijen wil heeft gegeven, en de uitoefening, daarvan ook niet door eenige willekeurige kracht belemmert. Hij beweegt niemand zonde te begaan. Hij dwingt niemand om rechtvaardig te zijn.

De Vader van onze geesten heeft een volle kennis van den aard en de geschiktheid van elk Zijner kinderen, een kennis, welke verworven werd door waarneming en ervaring in de lange eeuwen onzer eerste kindsheid, toen wij als lichaamlooze geesten bestonden, toegerust met persoonlijkheid en een vrijen wil.

De kennis, welke de aardsche ouders door ervaring met hunne kinderen op doen is, daarmede vergeleken, oneindig klein. Met deze alles overtreffende kennis leert God de toekomst van het kind en van de kinderen, van de menschen persoonlijk en van de menschen tezamen. Hij weet wat een ieder onder bepaalde omstandigheden zal doen, en ziet het einde reeds bij het begin. Zijn voor-kennis berust op intelligentie en rede. Hij voorziet de toekomst van menschen en volken als iets dat natuurlijk en zeker zal komen, niet als iets dat er moet zijn, omdat Hij willekeurig besliste dat het aldus zoude wezen.

„Gode zijn al Zijne werken van eeuwigheid bekend”. (Hand. 15 : 18).

Den sterfelijken staat van Zijn geestelijke kinderen heeft Hij gewild en bepaald, en Hij bereidde hun de aarde tot een leerschool. Hij verschafte alle benoodigdheden voor hunne training, en verklaarde Zijn plan aldus :

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijne heerlijkheid : de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen”. (Paarl van Groote Waarde blz. 7.)

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

DE OPSTANDING VAN CHRISTUS.

De „Deseret News” bevat het volgende artikel, dat de bijbelbewijzen aangeeft, die wij bezitten aangaande het geloof, dat Jezus Christus opgestaan is. Dit kan niet anders dan zeer belangrijk zijn voor de Heiligen der laatste dagen.

Het feit, dat Christus uit het graf is opgestaan na den kruisdood gestorven te zijn, is altijd als een grondleerstelling van het Christendom verkondigd, de uiterste hoeksteen van het Evangelie der Zaligheid. De gebeurtenis is opgeteekend door al de geïnspireerde levensbeschrijvers van onzen Heere en vormt het beginpunt van de korte geschiedenis van de Handelingen der Apostelen. Het was een van de eerste bekendmakingen, die door de vredeverkundigers aan de heidensche wereld werd gemaakt. „Hij is opgestaan” was de vreugdevolle groet van de engelen tot de treurende discipelen op den eersten Paaschmorgen. „Hij is opgestaan” werd door hen tot een groter kring volgelingen herhaald, die hun moeilijke taak weer voortzetten en het wonderschoone nieuws aan de wereld brachten. Met de waarheid van dit feit staat of valt de betrouwbaarheid van het Christendom.

„Want”, aldus verklaart Paulus het, „indien Christus niet opgewekt is, zoo is dan onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof. En zoo worden wij ook bevonden valsche getuigen Gods”.

De belangrijkheid van de vraag omtrent de opstanding van Christus is den tegenstanders van het Christendom niet ontgaan.

Zij hebben gezien, dat zoolang als deze voornaamste van alle wonderen blijft, het tevergeefs is de andere aan te vallen. Als de Organisator van ons geloof werkelijk den dood heeft overwonnen en uit het graf is opgestaan, dan is Zijn goddelijkheid in eens vastgesteld. Vandaar hun steeds wijzigende pogingen om de bijbelsche verslagen ongelooflijk te maken, die alle echter gestrand zijn op de gegronde feiten.

Een korte mededeeling aangaande het bewijs van het opstandingswonder is de beste weerlegging van alle tegenargumenten. Aan den avond van de kruisiging was het lichaam haastig in linnen gewikkeld en naar een dichtbijzijnd graf vervoerd. Dit graf was ongetwijfeld gelijkvormig aan die, welke nog op vele plaatsen in Palestina te bezichtigen zijn: een kleine kamer uit een rots gehouwen, de ingang door een platten steen gesloten en een kleine ingesloten plaats ervoor.

De hoofdpriesters, die zich herinnerden, dat er iets over een opstanding was gezegd, haalden Pilatus over bezit van het graf te nemen, waarop een zegel op den steen werd geplaatst en het graf door soldaten bewaakt. Intusschen haastten zich velen van de vrouwen naar de stad, ten einde de specerijen te verkrijgen, die noodig waren het lichaam te balsemen voor den Sabbat, op welchen dag alle zaken gestaakt werden.

Toen de Sabbat ten einde was, gingen Maria Magdalena en twee anderen zeer vroeg in den morgen naar het graf. Bij hun aankomst bevonden zij, dat de steen neergevallen was en de eerste stralen van de opkomende zon openbaarde aan hen, dat het lichaam daar niet was. Maria keerde dadelijk naar de stad terug, maar degenen, die met haar gekomen waren, traden het graf binnen, waar zij een engel op den steen zagen zitten. De wacht was ook dichtbij, maar door een panischen schrik bevangen. De engel verklaarde wat plaats gevonden had en vertelde den vrouwen het nieuws aan de Apostelen te brengen. Op dat oogenblik had Maria Petrus en Johannes gevonden en deelde hun mede, dat het geliefde stoffelijk overschot weggenomen was, zij wist niet door wien. De twee begaven zich direct op weg naar het graf. Petrus ging de grafkamer binnen en onderzocht de omgeving. Hij vond de linnen doeken netjes op den vloer opgevouwen, een voldoende weerlegging van de mededeeling, dat het lichaam gestolen was, daar eenig ontwijfder van het graf geen tijd zou gehad hebben voor zulk een niets beduidend iets zorg te dragen in de tegenwoordigheid van de wacht.

Toen ging er bij de discipelen een licht op en zij begrepen dat Jezus opgestaan was en zij keerden naar de stad terug. Maria kwam voor den tweeden keer bij het graf aan en stond daar weenende. Zij zag twee engelen, die naar de oorzaak van haar smart vroegen en als zij zich omkeerde was Jezus daar. Zoodra zij Hem herkende, werd haar verteld zich naar de discipelen te

spoeden en hun mee te deelen, dat Hij leefde. Toen zij de vreugdevolle boodschap ondernam, haalde zij haar twee vriendinnen in, die op den vroegen morgen eerst met haar geweest waren en Jezus verscheen weer en herhaalde Zijn boodschap.

De soldaten gingen, zoodra zij zich van hun vrees hadden hersteld, naar hun hoofdkwartier en rapporteerden dat er een aardbeving had plaats gevonden, die den steen van het graf had weggerold en dat zij het graf leeg zagen, nadat zij van den schok van de uitwerking waren hersteld. Nadat zij door een goede som gelds waren omgekocht, veranderden zij hun mededeeling, opdat zij het denkbeeld ingang zouden kunnen doen vinden, dat het lichaam gestolen was terwijl zij sliepen — een ongerijmdheid, die de vernuftigheid van de priesters weinig goed deed. Bedenkt eens — de Romeinsche soldaten op wacht ingeslapen en toch, ofschoon zij sliepen, droegen zij kennis van het feit, dat de discipelen het lichaam gestolen hadden!

Op het oogenblik dat deze gebeurtenis plaats vond, had een groot gezelschap vrouwen van Galilea en Jeruzalem zich bij elkaar gevoegd en was naar het graf vertrokken met specerijen, ten einde de laatste eer te bewijzen aan hun dooden Meester. Maar toen zij het graf bereikt hadden en de kleine kamer leeg gevonden hadden, waren zij erg verslagen. Toen verschenen er twee engelen en herinnerden hen aan de belofte, die Christus gemaakt had, dat Hij op zou staan. Toen keerden zij terug en verhaalden den bijeengekomen Apostelen hunne ondervinding. Petrus ging weer naar het graf en de Heere verscheen aan hem; maar wat tusschen hen besproken is, staat niet vermeld. Later op den dag werd Hij door twee discipelen gezien op den weg naar Emmaus, met wie Hij een lang gesprek voerde. In den avond verscheen Jezus aan de Apostelen en toonde hun Zijn doorboorde handen en verwonde zijde. Den volgenden Zondag bezocht Hij de Apostelen weer, bij welke gelegenheid de twijfel van Thomas op teedere wijze weggenomen werd. Nadien verscheen Hij aan de Twaalven en een menigte van meer dan vijfhonderd broederen, volgens afspraak bijeengekomen in Galilea. Vervolgens kwam Hij tot Petrus en zes andere discipelen aan de oevers van de Galileesche zee, waar Hij Petrus opdracht gaf Zijn kudde te weiden, hem weer aanstellend als het Hoofd van de Twaalven. Op den veertigsten dag na de opstanding leidde Hij Zijn volgelingen uit Bethanië en vandaar voer Hij van den Olijfberg op en was weggenomen „en een wolk nam Hem weg van hunne oogen”.

Ten laatste werd Hij door Paulus gezien, de welbekende vervolger van den Nazarener; en dat het visioen op werkelijkheid berust, bewijzen zijn verslag en daaropvolgende ijver in het werk voor het Christendom, ruimschoots.

Aldus is het bewijs, dat Christus van de dooden is verzezen. Zoo talrijk zijn de getuigen van dit wonder. Als er iets door een getui-

genis kan bevestigd worden, dan is dit feit buiten kijf. In deze waarheid hebben wij den waarborg voor den goddelijken oorsprong van het Christendom en ook van „Mormonisme”, hetgeen niets anders dan Christendom is, geopenbaard in dezen tijd en gebaseerd op het feit, dat Christus leeft. Wij hebben ook een sterke fundeering voor ons geloof in een toekomstig gelukkig bestaan, inzoverre wij Christus volgen, want zooals Hij leeft, zoo zullen zijn volgelingen ook leven. Voor hen is de dood geen prikkel, het graf geen vrees, want de overwinning is onzen Heere, Jezus Christus:

DAAR WAS EENS.....

---

4. *Van hooge kom-af.*

Daar was eens op mijn lessenaar
 Een krantuitknipsel, nu verbrand;
 't Bevatte 'n vers, Amerikaansch,
 Geschreven door een predikant.
 Ik geef 't gedicht hier, vrij vertaald,
 Maar 't spijt mij dat ik nu niet weet
 En dus niet melden kan den naam
 Van onzen dominee-poëet.

„'t Maakt weinig uit of Godsdaad, plots,
 Het mensch'lijk lichaam heeft verwekt,
 Of dat een lange vormenreeks
 Mijn need'rig lijf mij heeft verstrekt.*)
 Zijn dier en engel indertijd
 In d' oertijdsmodder één geweest,
 Dank God dat 't eed'ler wezen bleef
 En dat verdwenen is het beest!
 Met hart en rede en vlugge hand,
 Schoon God noch engel, overtreft
 Hij 't dier, en voelt heel diep een drang
 Die hem naar hooger leven heft.
 Gods maaksel — hoe dan ook gevormd;
 Hij merkt een innerlijke stem:
 't Geweten, grooter dan instinkt,
 Kastijdt het voor zijn zonde hem.
 Meer dan 't instinkt van kudde of troep,
 En heil'ger dan d' aandrang van 't beest,
 Bindt iets voortreff'lijks ons aan God:
 Dat iets wordt „Ziel” genoemd, of „Geest”.

---

*) De Ster-lezers begrijpen, dat dit geen „Mormoonsche” gedachte is. Bijbelsch evenmin: Adam was de zoon van God (Lukas 3 : 38). Wij geven echter allen menschen het recht om te gelooven wat zij ook willen. En hier juichen wij het latervolgende met heel ons harte toe. (Vert.)

Hoog boven 't dier verrijst de mensch,
 Zoo hoog dat hij wel godd'lijk lijkt,
 En, plots-gemaakt of lang-ontvouwd,
 Ziet hoe in hem Gods beelt'nis prijkt!
 Hij wil niet wroeten in het slijk,
 Niet toeven, lang, in 't tranendal:
 Zijn ziele vliegt naar hooger oord,
 Zoodra als de oproep klinken zal.
 Schoon „stof tot stof” toepasselijk is
 Op woningen van stof gebouwd,
 Is 't ware wezen meer subliem:
 Dat snakt naar God op Wien 't vertrouwt!
 Het hemelheimwee van de ziel,
 Die anders niet te stillen eisch,
 Is meer dan 't hunk'ren van het beest,
 Is een onsterf'lijkheidsbewijs!"

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

TEEKENEN DES TIJDS.

De heuvel Cumorah.

Zooals wij allen weten heeft de Kerk onlangs het land aangekocht, waarop de beroemde heuvel Cumorah gelegen is.

De heuvel en het omliggende land is een van de historische plaatsen onder Shiz en Coriantumr vernietigd werden, nadat het volk zijn ooren gesloten had tegen de waarschuwendende en geïnspireerde stem en de van Godswege aangestelde boodschapper, de profeet Ether, had verworpen. Daar was het waar de laatste groote slag tusschen de Nephieten en de Lamanieten gestreden werd, die aan het nationale bestaan van de Nephieten een eind maakte. Daar was het waar de profeet Mormon, die wist dat het einde gekomen was, de vele verslagen, die aan zijn zorg waren toevertrouwd, verborgen had, na eerst een verkort verslag daarvan aan zijn zoon Moroni te hebben gegeven. En daar gaf Moroni het verkorte verslag in bewaring, waaraan hij zelf de laatste hand gelegd had en liet het daar waar de profeet der laatste dagen, Joseph Smith, het onder zijn leiding, in 1827 verkreeg.

Dat deze heuvel de Ramah en Cumorah van het Boek van Mormon is, is door president B. H. Roberts niteengezet in een artikel, dat in de „Deseret News” van den 3en Maart j.l. verscheen.

Ik beschouw het aankopen van dezen heuvel door de Kerk als een van de teekenen des tijds, want ik geloof, dat de geschiedenis van het Koninkrijk van God nog wat te zeggen zal hebben omtrent de verslagen, die daar in bewaring gegeven zijn, misschien in de zeer nabije toekomst. Laat mij, in dit verband, het volgende aanhalen uit een redevoering door president Brigham Young gegeven te Farmington op 17 Juni, 1877.

„Toen Joseph de platen verkreeg, gaf de engel hem opdracht ze naar den heuvel Cumorah terug te brengen, hetgeen hij deed. Oliver zei, dat toen Joseph en Oliver daar aankwamen, de heuvel zich opende en zij liepen een grot binnen, waarin zich een groote, wijde ruimte bevond. Hij zeide, dat hij op dat oogenblik niet wist, of zij het licht van de zon hadden of kunstlicht; maar het was net zoo licht als op den dag.

Zij legden de platen op een tafel... Onder de tafel was een stapel platen, wel twee voet hoog en alles bij elkaar genomen waren er in deze kamer misschien meer platen dan vele wagens vol. Zij waren in hoeken langs de muren opgestapeld”.

President Brigham Young merkte op: Nu kunt U wel denken dat ik onverstandig ben deze dingen in het openbaar mee te deelen. U denkt misschien, dat ik ze voor mijzelf zou moeten houden, maar zooiets ben ik niet van plan. Ik zou graag willen, dat het volk dat Heiligen der laatste dagen wordt genoemd, enkele kleine dingen verstond met betrekking tot het werk en de handelingen van den Heere met Zijn volk hier op aarde.

„The Juvenile Instructor”, April 1928.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

- AVONDMAALVERS VOOR JUNI, 1928.

Dat wij dan steeds indachtig zijn
 Uw lijden o zoo bang,
 Volbracht voor ons op Golgotha; —
 De liefde was Uw drang.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR JUNI, 1928.

Artikelen des Geloofs.

Artikel 8.

Wij gelooven in den Bijbel als het Woord van God, in zooverre als hij nauwkeurig vertaald is; wij gelooven ook in het Boek van Mormon als het Woord van God.

Zendingsnieuws in de volgende uitgave.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De halfjaarlijksche conferentie van het Utrechtsche district zal op Zaterdag 19 Mei en Zondag 20 Mei a. s. te Utrecht worden gehouden.

In de zaal aan de Kruisstraat 7, des Zaterdags om 12 uur een vergadering voor de zendelingen; dienzelfden dag een openbare vergadering om 8 uur n.m. in het gebouw „Kunsten en Wetenschappen”, Mariaplaats. (Lezing over het Boek van Mormon met lichtbeelden).

Des Zondags zullen de vergaderingen gehouden worden in het gebouw „Kunsten en Wetenschappen” 's morgens 10 uur, 's middags 2 uur (voor de leden) en 's avonds 7 uur.

**Komt allen met een geest van liefde
 en een begeerte om God te dienen.**